

ה"ת 8649/10/15 - רשא חסן נגד חקירות טבריה, ראפת חמודה

בית משפט השלום בטבריה

ה"ת 8649-10-15 חסן ואח' נ' חקירות טבריה

בפני כבוד השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשים 1. רשא חסן
נגד
משיבים 1. חקירות טבריה
2. ראפת חמודה

החלטה

1. בפני בקשת המבקשת להחזרת תפוס - מכשיר טלפון נייד (להלן: "מכשיר הטלפון הנייד").
2. במסגרת הבקשה נטען כי המבקשת הינה בעליו של טלפון נייד מסוג איפון 6 שנגנב ממנה ביום 16/8/15 ברמת גן, הגישה תלונתה בתחנת משטרת עכו. מהבקשה עולה כי אחד הפלאפונים שנמצאו ע"י המשטרה והינו נשוא הבקשה הינו מוצג התפוס בתחנת משטרת טבריה.
3. המבקשת צירפה לבקשתה חשבונית רכישה ומכאן נטען כי הינה הבעלים והמחזיקה כדן במכשיר הטלפון הנייד.

רקע וטיעוני הצדדים:

4. מתגובת המשיבה 1 עולה כי משיב 2 נחקר בתיק החקירה בחשד לגניבת שני פלאפונים מהמבקשת כאשר אחד מהם הינו הטלפון הנייד נשוא הבקשה, נמצאו ברשותו טלפון נייד זה וטלפון נייד נוסף שבור, המשיב 2 טען בחקירתו במשטרה כי רכש הטלפון הנייד נשוא הבקשה מהמבקשת, העביר מרבית הסכום לידיה וכך טען אף בעימות שבוצע ביניהם.
5. בתאריך 29/10/15 הוריתי על זימון המבקשת והמשיבים לדיון בבקשה לאור תגובת המשיבה 1 והכל הנוהג לפיו יש על בית המשפט לשמוע הצדדים הנוגעים בדבר בטרם מתן החלטה בבקשה (בש (תל-אביב-יפו) 92161/02 - סלע משה נ' משטרת יפו, פורסם במאגרים המשפטיים (20/10/2002)).

6. בדיון יום 25/11/15 נמצא כי משיב 2 לא זומן לדיון והדיון נדחה ליום 13/12/15, מועד אליו לא התייצב משיב 2 אך הוגשה תעודה רפואית המצביעה כי הינו חולה. לפיכך נקבע דיון נוסף ליום 27/12/15 אך למועד זה לא הוצג אישור מסירה למשיב 2. לאור התייצבות המבקשת למספר דיונים הוריתי על פיצול שמיעת הבקשה ובדיון יום 27/12/15 העידה המבקשת בתמיכה לבקשתה.

7. מדברי המבקשת עולה כי הכירה את המשיב 2 דרך הפייסבוק, תוך יומיים אמרה שהולכת לתל אביב ורוצה לקנות שם פלאפון, הלכו לחברת פלאפון ביחד. ביציאה משם הלכו ברגל מחברת פלאפון לתחנת הרכבת, עלו לאוטובוס, רצתה להיכנס לשירותים, היה לה תיק גדול ושקיות, כשחזרה היו חסרות שקיות, התקשרה אל משיב 2 והוא בהתחלה לא ענה לה. הוא אמר שהוא קנה ממנה ושנתן לה כסף, ביקשה שיחזיר לה את הארנק, שם היו תעודות זהות וויזות, ושיחזיר לה את השקיות, הוא אמר לה לא להתקשר אליו שוב והתחיל לאיים עליה,

עשו עימות וגם שם הוא אמר לה שמכרה לו את הפלאפונים בסך 3,000 ₪. כל מכשיר עולה 5,500 ₪, בסך הכל שילמה 11,000 ₪- מדובר בא"י פון 6 ויש לה קבלות על כך.

היא לא מכרה לו הפלאפונים, לא יכול להיות שתפסיד על זה כסף.

בחקירה הוא אמר שמכרה לו אחד בסך 3,000 ₪ ונשאר לו 1,000 ₪, אך כל זה שקר. הוא גנב וברח.

המבקשת דיברה איתו בצורה יפה, יש לה הקלטות גם, אמרה לו שיחזיר את הדברים שלה והוא הכחיש הכל.

במהלך הדיון מסר ב"כ המשיבה עמדת המשיבה הינה כי קיימת כוונה להמליץ על הגשת כתב אישום כנגד המשיב 2 בגין ביצוע עבירות איומים וגניבה של הפלאפונים. בנסיבות העניין לא מתנגדת המשיבה 1 להחזרת מכשיר הטלפון הנייד המבוקש לידי המבקשת, וזאת בכפוף להתחייבותה כי לא תעשה כל שינוי, לא תמכור הפלאפון וזאת לצורך הצגתו כראיה בהמשך ההליך המשפטי.

8. המבקש 2 זומן לדיון היום, 3/1/16 וזאת ע"י המשיבה 1 כאמור בהחלטתי מיום 27/12/15 (ת/2) אך לא הופיע לדיון.

דיון והכרעה :

המסגרת הנורמטיבית :

1. סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן : "פקודת סדר הדין הפלילי") קובע בעניין מסירת התפוס לפי צו -

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין-משטרה בדרגת מפקח-משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית-משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהג בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו."

2. כב' השופט אנגלרד עמד בבש"פ 2671/01 - שלמה (סולי) סיני נ' ז'אן מילרה ו-3 אח', פד נה(4), 176 (30/05/2001) על נטל הראייה בו על הטוען לזכות בנכס לעמוד בבקשתו לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי

"מסכים אני עם נקודת המוצא של השופט טובבין בפסק דינו הנזכר, כי לצו הניתן במסגרת ההוראות הנזכרות, אופי אדמניסטרטיבי. יצוין, כי בהבדל מן המצב במשפט האנגלי, זמניות של הצו אינה מוגבלת לתקופה של ששה חודשים. במשפטנו, הטוען לזכות בחפץ רשאי לדרוש את השבתו, על יסוד סעיף 34 לפסד"פ, ללא ההגבלה המיוחדת של ששה חודשים. האפשרות המוענקת לאדם, התובע זכות בחפץ, לפתוח בהליך אזרחי רגיל לשם החזרת הנכס אליו, מחזקת את האופי המנהלי והזמני של הצו. אני גורס כי טיבו זה של הצו משליך במישרין על כמות הראיות הדרושה לשם הכרעה במסגרת סעיפים 34 ו-36 לפסד"פ. מאחר שההחלטה של בית המשפט אינה מכריעה את שאלת הזכויות המהותיות בחפץ, ומאחר שאפשר להשיג עליה בהליך אזרחי רגיל, הרי אפשר להחיל לגביה, בשינויים המחויבים, את העקרונות של המשפט המנהלי בדבר כמות הראיות הדרושה בהחלטות של רשויות המנהל. ביסוד "כלל הראייה המנהלית" מצוי מבחן הסבירות. ראה י' זמיר הסמכות המנהלית כרך ב (תשנ"ו) 753-756. מבלי לקבוע מסמרות, הייתי מאמץ בסוגיה הנדונה את העיקרון כי, לצורך ההכרעה בדבר מסירת החפץ, די בראייה לכאורה כי הטוען לזכות זכאי להחזקתו."

עוד עמד בית המשפט העליון על השלכות ההחלטה השיפוטית לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי בבש"פ סיני (ר' לעיל) :

"גם בהנחה שהכרעת בית המשפט לעניין מסירת החפץ התפוס היא זמנית, עדיין נשאלת השאלה מהו המבחן אשר ידריך את בית המשפט בהכרעה זו. יש לזכור, כי עצם מסירת החפץ לידי התובע בו זכות, משמעותה העברת נטל השכנוע על שכמו של האדם המבקש לאחר מכן להוציאו מידי המחזיק. כל זה במסגרת העיקרון הגדול: המוציא מחברו עליו הראיה."

3. לאחר עיון בתיק החקירה (פל"א 366937/15 תחנת טבריה) אשר הועבר לעיוני ושמיעת המבקשת מצאתי כי יש להעדיף זכותה של המבקשת במכשיר הטלפון הנייד נשוא הבקשה וזאת מהטעמים הבאים :

א. המבקשת שהינה המתלוננת בתיק החקירה הגישה תלונתה כנגד המשיב 2 באופן כמעט מייד (הודעתה הראשונה נגבתה יום לאחר האירוע) והיא מסרה כי אוימה על ידי המשיב 2 לבל תתלונן כנגדו במשטרה בגין הגניבה. בהודעה נוספת מסרה כי השאירה בידי שקית עם פלאפון ופריטים נוספים לרבות כסף אותם גנב, היא הקליטה אותו מאיים עליה, הוא טען בפניה כי שילם על הפלאפון אך הדבר אינו נכון, לא העביר כסף לחשבונה ולא שילם לה במזומן, הוא אישר ששני הפלאפונים שלה אצלו וטען כי רכש אותם ממנה. בהקלטה שתמלילה מצוי בתיק החקירה עולה כי המשיב 2 אומר למבקשת כי לקחה 15 אלף שקל והיא משיבה כי לא לקחה כלום, כאשר טוענת המבקשת כי אין לה שקל אחד בחשבון הבנק השיב המשיב 2 כי היא שקרנית. בשיחה אחרת אמר לה המשיב 2 כי ישים את הראש שלה באדמה לכל החיים אם תיתן המספר שלו לאדם אחר.

ב. המשיב 2 טען להגנתו כי רכש מכשיר הטלפון הנייד מהמבקשת תמורת 4000 ₪ ושילם לה 3000 ₪ מתוך סכום זה. הוא הכחיש השמעת איומים כנגד המבקשת. כאשר הושמעה למבקש השיחה עם המבקשת מסר כי אמר למבקשת שישים לה את הכבוד מתחת לאדמה בזה שיספר להוריה שמכרה לו טלפון וסגרה אותו, לקח רק מכשיר טלפון נייד אחד מהמבקשת, לא נתן למבקשת 15,000 ₪, מאשר כי קנה רכב ע"ש המבקשת באישורה למרות שלדבריו הכיר אותה "יום וחצי".

ג. בעימות שבוצע בין המבקשת למשיב 2 טען המשיב 2 כי נתן למבקשת 3000 ₪ במזומן והבטיח להעביר לה עוד 1000 ₪, היא ביקשה ממנו סיוע ב - 15,000 ₪ וכאשר לא נתן לה הכסף סגרה את הפלאפונים.

ד. מעיון בחומר החקירה לעיל וגירסת המבקשת בפני **אותה בחר המשיב 2 שלא להפריך מטעמיו שלו באי התייצבותו לדין** מצאתי כי יש להעדיף גירסת המבקשת להתנהלות הדברים על פני גירסת המשיב 2 כפי שנמסרה בחקירתו במשטרה ובעימות עם המבקשת. בניגוד לגירסת המשיב 2 כי רכש טלפון אחד מהמבקשת הוא אינו טוען בעימות שנערך בין הצדדים כי דבריה בגין נטילת שני פלאפונים אינם אמת, המשיב 2 מנסה לשוות תוכן לגיטימי לדבריו שהוקלטו אך מתמליל השיחות עולה כי מאיים על המבקשת בפגיעה בה באם לא תחדול מלבקש מאחרים לדבר עימו על הכספים שלטענתה חייב לה, מתמליל השיחות עולה כי טען בפניה שהעביר לה הכסף לחשבון אף שטענה בפניו כי לא קיבלה דבר לחשבונה ומכאן כי גירסתו בגין העברת הכספים במזומן כבושה ואינה תואמת לדבריו המוקלטים.

ה. יתרה מכך, גירסת המשיב 2 כי רכש מכשיר טלפון נייד מהמבקשת תמורת 4000 ₪ (3000 ₪ שנמסרו לידיה ו - 1000 ₪ שלא נמסרו) אינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון הבריא באשר מהחשבונית על שמה מיום 16/8/15 שהציגה המבקשת בתמיכה לבקשתה עולה כי המכשיר עלה סכום של 5360 ₪ ומכאן אין כל הגיון במכירת המכשיר למשיב 2 בסכום הנמוך משמעותית

מסכום זה.

4. לאור האמור לעיל אני קובע כי המבקשת הוכיחה זכותה בתפוס והכל כאמור בזכויות הצדדים "הזמניות" במישור האזרחי במסגרת ההליך המתברר בפני , מבלי לקבוע מסמרות בסוגיית הבעלות וההחזקה הסופיים ואין להקיש מהחלטה זו למישור הפלילי נוכח רמת הוכחה שונה הנדרשת בשני המישורים.

5. לאור האמור לעיל אני קובע כי מכשיר הטלפון הנייד נשוא הבקשה יוחזר לידי המבקשת.

6. נאסר על המבקשת למכור או למסור מכשיר הטלפון הנייד נשוא הבקשה לידי אחר ועליה להמציאו לידי היחידה החוקרת, התביעה ובית המשפט בכל עת שתידרש לכך. כמו כן על המבקשת לשמור על שלמות המכשיר ותקינותו.

7. לצורך מילוי התחייבויות המבקשת והוראות בית המשפט כאמור בסעיף 6 לעיל , תחתום המבקשת על התחייבות כספית ע"ס 10,000 ₪ . חתימת המבקשת ע"ג כתב ההתחייבות הינה תנאי לכניסת החלטה זו לתוקף.

8. המזכירות תעביר החלטה זו בדחיפות לצדדים.

זכות ערר תוך 30 ימים לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ו, 04 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.